

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-5S/253/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1021201614
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Juraj Štorcel, PhD.
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1021201614.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mgr. Juraja Štorcela, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Michala Davalu, Ph.D., LL.M. a Mgr. Miroslavy Fodor, v právnej veci žalobcu: Považský cukor a.s., so sídlom Cukrovarská 311/9, 914 01 Trenčianska Teplá, IČO: 35 716 266, zastúpený: KPMG Legal s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 10, 811 02 Bratislava, IČO: 47 238 623, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101237281/2021 zo dňa 15.07.2021, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu **z a m i e t a** .
- II. Žalovanému právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

odôvodnenie:

I.
Pribeh administratívneho konania
Stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia

1. Žalobca podal dňa 17.02.2021 žiadosť o vrátenie neoprávnene zaplatenej dane z emisných kvót a žiadosť o priznanie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na dani z emisných kvót za rok 2011 (ďalej len „žiadosť“). Na podklade uvedenej žiadosti vydal Úrad pre vybrané hospodárske subjekty (ďalej len „správca dane“) rozhodnutie č. 100452388/2021 zo dňa 17.03.2021 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým podľa § 79 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) nepriznal žalobcovi úrok na dani z emisných kvót za obdobie roku 2011. Správca dane uzavrel, že z dôvodu, že vo veci vrátenia dane z emisných kvót za rok 2011 nedošlo k naplneniu skutkového stavu v zmysle § 79 ods. 3 daňového poriadku, nebolo možné žalobcovi priznať úrok z oneskoreného vrátenia preplatku.

2. Voči prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie zo dňa 21.04.2021, ktoré odôvodnil tým, že správca dane vec nesprávne právne posúdil a prvostupňové rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Žalobca namietol nezákonnosť prvostupňového rozhodnutia z dôvodu rozporu s právom Európskej únie a nedostatku racionálneho odôvodnenia.

3. Na podklade podaného odvolania vydal žalovaný rozhodnutie č. 101237281/2021 zo dňa 15.07.2021 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

4. Žalovaný uviedol, že Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“) vo veci C-302/2017 zo dňa 12.04.2018 konštatoval, že daň z emisných kvót je rozporná s právom Európskej únie. Ďalej uviedol, že žalobca podal daňové priznanie k dani z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 dňa 11.06.2012, postupujúc podľa v tom čase platnej právnej normy – žalovaný uzavrel, že argumentácia žalobcu, že neexistoval titul na úhradu dane z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011, bola nesprávna.

5. Žalobcovi v dôsledku zmeny právneho prostredia a odpadnutia dôvodu plnenia titulom neskôr zrušenej dane z emisných kvót vznikol nárok na vrátenie takto bezdôvodne zaplatenej dane. Žalovaný však uviedol, že žalobca zmeškal lehotu na vrátenie daňového preplatku, ktorým je bezdôvodne prijatá daň z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011, v dôsledku čoho došlo k zániku tohto práva. Povinnosť podať daňové priznanie k dani z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 vznikla v roku 2012, lehotu na vyrubenie dane uplynula po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie, t. j. 31.12.2017. Daňový preplatok (daň zaplatená bez právneho dôvodu) nemožno vrátiť, ak žiadosť o jeho vrátenie bola doručená po zániku práva vyrubiť daň. Preto záver správcu dane, že nebolo možné vrátiť žalobcovi daňový preplatok, ak žiadosť o vrátenie dane z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 bola doručená po uplynutí lehoty na jej vrátenie (dňa 18.02.2021) bol správny, v súlade s § 69 ods. 1 a § 79 ods. 5 daňového poriadku. Žalovaný uviedol, že uvedené nebolo v rozpore ani s judikatúrou SD EÚ (rozsudok vo veci C-89/10, C-96/10 alebo C-500/16).

6. Keďže tak žalobca v zákonom stanovenej lehote nepožiadaval o vrátenie bezdôvodne zaplatenej dane z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 v lehote určenej v § 69 ods. 1 daňového poriadku, nemohla nikdy vzniknúť ani povinnosť vyplatenia úrokov podľa § 79 ods. 3 daňového poriadku. Daný záver bol súladný aj s rozsudkom SD EÚ vo veci C-565/11 zo dňa 18.04.2013, kedy SD EÚ spochybnil problematiku vyplatenia úrokov z istiny a konštatoval, že prináleží vnútroštátnym orgánom upraviť úrokovú sadzbu a dátum, od ktorého sa majú úroky vypočítať, pričom uvedené je upravené v § 79 ods. 3 daňového poriadku.

7. Žalovaný nepoprel, že je nesporné, že daň z emisných kvót je rozporná s právom Európskej únie, rovnako nebolo sporné ani to, že v prípade dane, ktorá je v rozpore s právom Európskej únie, má daňový subjekt nárok na úroky z oneskoreného vrátenia dane od neoprávneného zaplatenia dane a nie až od podania žiadosti. Avšak predpokladom pre priznanie tohto nároku na vrátenie dane a na priznanie úroku je uplatnenie nároku v lehote.

II.

Podstatné zhrnutie argumentov žalobcu

8. Žalobca podal na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu zo dňa 24.09.2021 (ďalej len „žaloba“), ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, prvostupňového rozhodnutia, ich zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

9. Žalobca namietol nesprávne právne posúdenie veci, pretože orgány finančnej správy ignorujú účinky rozhodnutia SD EÚ vo veci C-302/2017 PPC Power a.s. proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky (ďalej len „rozsudok SD EÚ PPC Power“). Žalobca mal za to, že orgány finančnej správy pochybili, keď aplikovali ustanovenia tej časti slovenského právneho poriadku, o ktorej SD EÚ judikoval, že je v rozpore s právom Európskej únie. Finančné orgány boli viazané princípom prednosti práva Európskej únie, pričom neoprávnenosť uplatňovanej dane z emisných kvót potvrdil SD EÚ v rozsudku SD EÚ PPC Power, na ktorý sa žalobca počas celého daňového konania odvolával. S odkazom na uvedené tak žalobcovi nemohla nikdy vzniknúť daňová povinnosť pri dani z emisných kvót.

10. Vzhľadom na účinky rozsudku SD EÚ PPC Power, pôsobiace ex tunc, už v čase úhrady platieb označených ako preddavky na daň z emisných kvót dňa 27.06.2011 a 30.12.2011 nebol daný právny dôvod týchto platieb – daň z emisných kvót tak trpela nezákonnosťou už od počiatku. V súvislosti s nárokom na vyplatenie úrokov z nezákonne zadrživanej dane z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 tak bolo irelevantné, či správca dane rozhodol o vrátení tejto dane, keďže tento nárok žalobcu na priznanie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku neoprávnené zaplatenej dane z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 vyplýva priamo z práva Európskej únie a záverov vyplývajúcich z rozsudku SD EÚ PPC Power a vo veci C-565/11 o spôsobe určenia úrokov z omeškania vrátenia dane, ktorá je v rozpore s právom Európskej únie.

11. Žalobca upozornil na to, že je potrebné, aby orgány finančnej správy aplikovali celý právny poriadok Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je aj právo Európskej únie. Zo strany orgánov finančnej správy tak došlo k porušeniu eurokonformného výkladu slovenského zákona. Žalovaný tak ignoroval účinky rozsudku SD EÚ PPC Power, pôsobiaceho ex tunc. Žalovaný sa podľa názoru žalobcu nemôže dovolávať na „platnosť“ právnej úpravy, ktorá bola v rozpore s právom Európskej únie a nikdy nemala byť aplikovaná. Preto bol nesprávny záver, ak žalovaný podmienil nárok na vyplatenie úrokov z nezákonnej zadrživanej dane z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 rozhodnutím správcu dane o vrátení dane z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011. Nárok na vrátenie dane z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 a nárok na zaplatenie úrokov z oneskoreného vrátenia preplatku neoprávnene zaplatenej dane z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 totiž priamo vyplýva z rozsudku SD EÚ PPC Power a vo veci C-565/11. Podľa žalobcu uvedené preukazuje nezákonnosť napadnutých rozhodnutí.

12. Žalobca ďalej namietol, že orgány finančnej správy nesprávne uvádzajú, že právo na vrátenie daňového preplatku zaniklo. Žalobca mal za to, že lehota na vrátenie daňového preplatku nemohla zaniknúť, a to z dôvodu, že žiadna lehota spôsobujúca zánik práva požadovať vrátenie daňového preplatku sa v danom prípade neaplikuje. Žalobca zastal názor, že len v prípade, ak by bola daň z emisných kvót zákonná a existovala by zákonná povinnosť podať daňové priznanie k dani z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011, by lehota na podanie žiadosti skutočne uplynula 31.12.2017. Keďže však s odkazom na rozsudok SD EÚ PPC Power bola daň z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 nezákonná, nikdy nevznikla ani zákonná povinnosť podať daňové priznanie. Právo nie je a ani nemôže byť premlčané, pretože žiadna premlčacia lehota sa nemôže aplikovať. Vzhľadom na účinky a závery rozsudku SD EÚ PPC Power už od začiatku nebolo možné na daň z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 uplatňovať právne normy daňového poriadku upravujúce postup uplatňovania dane, čo vyplýva z § 69 ods. 1 v spojení s § 79 ods. 5 daňového poriadku a z čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

13. Žalobca ďalej namietol aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôkazov. Tu žalobca poukázal na nedostatok dôvodov a mal za to, že žalovaný sa vôbec nevysporiadal s podstatnou časťou argumentácie žalobcu – nezdôvodnil, prečo neaplikoval právo Európskej únie a napadnuté rozhodnutie odôvodnil len slovenskými právnymi predpismi, ktoré však majú nižšiu právnu silu ako právo Európskej únie.

III.

Vyjadrenie žalovaného

Ďalšie podania účastníkov konania

14. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 20.01.2022, pričom zosumarizoval podstatné okolnosti skutkového stavu. Žalobca zaplatil preddavky na daň z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011 dňa 27.06.2011 vo výške XXX.XXX,XX eur a dňa 30.12.2011 vo výške XXX.XXX,XX eur. Dňa 28.06.2012 podal žalobca daňové priznanie k dani z emisných kvót za zdaňovacie obdobie 2011, v ktorom si vyčíslil daň v celkovej sume XXX.XXX,XX eur. Preplatok v sume XX.XXX,XX eur správca dane žalobcovi vrátil dňa 19.12.2012.

15. Žalovaný poukázal na to, že žalobca podal daňové priznanie dňa 11.06.2012, a preto je jeho argumentácia ohľadom neexistencie titulu na úhradu dane z emisných kvót nesprávna. Žalovaný zopakoval, že žalobca zmeškal lehotu na vrátenie daňového preplatku, v dôsledku čoho došlo k zániku tohto práva. Ďalej poukázal na rovnaké skutočnosti, ako boli uvedené v napadnutom rozhodnutí. Žalovaný uviedol, že v dôsledku zrušenia predmetnej dane prichádza do úvahy len odškodnenie, k čomu došlo uzavretím dohody o mimosúdnom urovnaní medzi žalobcom a Slovenskou republikou. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

16. K vyjadreniu žalovaného žalobca zaslal repliku zo dňa 18.03.2022, pričom zotrval na svojej žalobnej argumentácii. K uzavretej mimosúdnej dohode uviedol, že predmetom bolo len čiastočné odškodnenie, pričom úrok z oneskoreného vrátenia nebol predmetom tejto dohody. Žalobca zopakoval, že právo na vrátenie daňového preplatku nie je a nemôže byť premlčané, pretože žiadna premlčacia lehota sa v danom prípade nemôže aplikovať – nenastala žiadna právna skutočnosť, s ktorou sa spája začatie plynutia času.

17. Ďalšie písomné podania zo strany účastníkov konania neboli podané.

IV.

Posúdenie podstatných skutkových a právnych argumentov

18. Na základe § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov začal od 01.06.2023 činnosť Správny súd v Bratislave a súčasne výkon správneho súdnictva prešiel z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov. Predmetná vec preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety prešla v júni 2023 na Správny súd v Bratislave. V súlade s Rozvrhom práce Správneho súdu v Bratislave na rok 2024 v znení Dodatku č. 4, účinného od 21.05.2024, bola vec náhodným výberom prerozdelená a pridelená senátu 7S a je vedená pod sp. zn. BA-2S/253/2021.

19. Správny súd v Bratislave ako vecne a miestne príslušný správny súd preskúmal žalobu, žalobou napadnuté rozhodnutie a prvostupňové rozhodnutie, vrátane postupu v administratívnom konaní v rozsahu žalobných bodov tak, ako vyplývali z obsahu žaloby a dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná a s odkazom na § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) ju zamietol.

20. Správny súd prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 107 ods. 2 SSP, pretože ani jeden z účastníkov nepožiadaval o nariadenie pojednávania. Termín verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli správneho súdu a na webovom sídle súdu najmenej päť dní pred jeho vyhlásením a rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20.08.2025 (§ 137 ods. 4 SSP).

21. Podľa § 493e SSP, v znení účinnom od 01.07.2023, konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

22. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

23. Podľa § 69 ods. 1 daňového poriadku, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane alebo uplatniť nárok na sumu podľa osobitných predpisov po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na uplatnenie sumy podľa osobitných predpisov.

24. Podľa § 79 ods. 3 daňového poriadku, ak správca dane vráti daňový preplatok po lehote ustanovenej v odseku 2, je povinný v lehote do 15 dní od vrátenia daňového preplatku rozhodnúť o priznaní úroku zo sumy daňového preplatku, ak jeho výška presiahne sumu 5 eur.

25. Podľa § 79 ods. 5 daňového poriadku, daňový preplatok nemožno vrátiť, ak žiadosť o jeho vrátenie bola doručená po zániku práva vyrubiť daň alebo rozdiel dane; to neplatí, ak daňový preplatok vznikol z dôvodu, že daň bola zaplatená na základe rozhodnutia správca dane, ktoré bolo následne zmenené alebo zrušené z dôvodu jeho nezákonnosti, a žiadosť o jeho vrátenie bola podaná do 60 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Daňový preplatok, ktorý nemožno vrátiť, je príjmom štátneho rozpočtu alebo rozpočtu obce.

26. Predmetom správneho súdneho prieskumu bol súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov finančnej správy, ktorými tieto orgány nevyhoveli žiadosti žalobcu a nepriznali žalobcovi úrok na dani z emisných kvót za obdobie roku 2011. Úlohou správneho súdu tak bolo, na podklade žalobných námietok vyhodnotiť, či orgány finančnej správy postupovali v súlade s relevantnými právnymi predpismi Slovenskej republiky a právom Európskej únie a či orgány finančnej správy aplikovali právne záväzné rozhodnutia SD EÚ.

27. Ako už bolo spomenuté, predmetom správneho súdneho prieskumu v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného potvrdzujúce rozhodnutie správcu dane, ktorým správca dane nevyhovel žiadosti žalobcu, ktorou žalobca požiadal správcu dane o vrátenie neoprávnene zaplatenej dane z emisných kvót za rok 2011, ako aj úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na tejto dani z dôvodu rozporu dane z emisných kvót s právom Európskej únie deklarovaného rozsudkom SD EÚ PPC Power. Nosným dôvodom pre nevyhovenie žiadosti bolo, že žiadosť bola žalobcom uplatnená oneskorene, keďže lehota na podanie žiadosti o vrátenie dane a úroku uplynula podľa § 79 ods. 5 v spojitosti s § 69 ods. 1 daňového poriadku dňa 31.12.2017. Spornou teda ostala otázka existencie nároku na úrok z dane z emisných kvót a najmä jeho preklúzie, ktorej právne posúdenie považuje žalobca za nesprávne. V podstatnom žalobca tvrdí, že lehota na podanie žiadosti o vrátenie dane a úroku ešte nezačala plynúť, keďže nenastal okamih rozhodujúci pre začatie jej plynutia, teda vznik povinnosti podať daňové priznanie, pretože v uvedenom prípade nemohla vzniknúť povinnosť podať daňové priznanie na daň od počiatku nezákonnú (ex tunc účinky rozsudku SD EÚ PPC Power).

28. K danému správny súd uvádza, že vyššie uvedenými právnymi otázkami sa zaoberal už kasačný súd, a to v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sfk/26/2021, v ktorom Najvyšší správny súd Slovenskej republiky dňa 23.11.2023 vyhlásil rozsudok, ktorým kasačnú sťažnosť postavenú na totožnej právnej argumentácii ako v prejednávanej veci zamietol ako nedôvodnú. Uvedený rozsudok prešiel aj testom ústavnosti, kedy Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. I. ÚS 409/2024-24 zo dňa 24.07.2024 ústavnú sťažnosť podanú proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sfk/26/2021 zo dňa 23.11.2023 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že Najvyšší správny súd Slovenskej republiky sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (daňového poriadku), ktorými by poprel ich účel a význam, a že napadnutý rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti.

29. Nakoľko Najvyšší správny súd Slovenskej republiky a Ústavný súd Slovenskej republiky v nastolených právnych otázkach poskytli vyčerpávajúce odpovede a formulovali právne závery, s ktorými sa správny súd stotožňuje, správny súd pri odôvodnení tohto rozsudku vychádzal aj z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sfk/26/2021 zo dňa 23.11.2023 a uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 409/2024-24 zo dňa 24.07.2024 (obdobne následne rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky aj v rozsudku sp. zn. 1Sfk/34/2023 zo dňa 30.01.2025, a teda možno hovoriť o ustálenej súdnej praxi).

30. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že v zmysle ustálenej judikatúry SD EÚ majú členské štáty povinnosť vrátiť dane zaplatené v rozpore s právom Európskej únie ako poplatky vybrané bez právneho dôvodu, na druhej strane však členské štáty môžu v záujme právnej istoty stanoviť primerané prekluzívne či premlčacie lehoty, a to za podmienky dodržania zásady efektivity a ekvivalencie: „[...] podľa ustálenej judikatúry sú členské štáty podľa zásady lojálnej spolupráce zakotvenej v článku 4 ods. 3 ZEÚ povinné odstrániť nezákonné následky porušenia práva Únie a stanoviť procesné pravidlá pre prostriedky nápravy určené na zabezpečenie ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z tohto práva, ktoré nie sú menej výhodné než tie, ktoré sa týkajú podobných prostriedkov nápravy vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a ktoré nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právom Únie (zásada efektivity) [...] Konkrétnejšie, v prípade neexistencie právnej úpravy Únie v oblasti vrátenia neoprávnene vybraných vnútroštátnych daní prislúcha každému členskému štátu, aby upravil procesné pravidlá žalôb určených na ochranu práv vyplývajúcich z práva Únie, ale pod podmienkou, že uvedené pravidlá sú v súlade tak so zásadou ekvivalencie, ako aj zásadou efektivity [...], najmä pokiaľ ide o stanovenie prekluzívnych alebo premlčacích lehôt uplatňujúcich sa na takéto žaloby“ (rozsudok SD EÚ vo veci C-677/19 SC Valoris, bod 21).

31. SD EÚ tiež konštatoval, že členský štát je povinný vrátiť sumy dane vybrané v rozpore s právom EÚ spolu s úrokmi (napr. rozsudok SD EÚ vo veci C-565/11 Mariana Irimie a tam citované rozsudky).

32. V konaní teda nebolo sporné, že žalobcovi, ktorý zaplatil daň z emisných kvót za rok 2011, vzniklo z titulu jej rozporu s právom Európskej únie právo na vrátenie zaplatených súm dane, ako aj úroku. Zo

záverov žalovaného vyplýva, že daňové orgány nespochybovali vznik žalobcovho práva na vrátenie dane a úroku, avšak ho nepovažovali za včas uplatnené z dôvodu uplynutia lehoty stanovenej v § 69 ods. 1 daňového poriadku. Žalobca naopak tvrdil, že s ohľadom na znenie § 69 ods. 1 prvá veta daňového poriadku a ex tunc účinky rozsudku SD EÚ PPC Power mu nikdy nevznikla povinnosť podať daňové priznanie, a teda lehota podľa tohto ustanovenia nikdy nezačala plynúť, a že aplikácia prekluzívnej lehoty v zmysle § 69 ods. 1 prvá veta daňového poriadku zo strany daňových orgánov vedúca k odmietnutiu žiadosti o vrátenie dane a úroku nespĺňala zásady efektivity a ekvivalencie.

33. Pokiaľ ide o zásadu efektivity, je pravdou, že vzhľadom na rozpor dane z emisných kvót s právom EÚ, žalobca nebol povinný od počiatku daň uhradiť. Keďže tak však urobil, je potrebné posúdiť, či mu vnútroštátna právna úprava, zakotvená v § 79 daňového poriadku v spojení s § 69 ods. 1 daňového poriadku, poskytovala dostatočnú možnosť domáhať sa uplatnenia svojho práva na vrátenie zaplatenej sumy dane, resp. aj úrokov, teda či bola v súlade so zásadou efektivity.

34. SD EÚ zásadu efektivity vo väzbe na premlčacie a prekluzívne lehoty posudzoval napr. v rozsudku v spojených veciach C-89/10 a C-96/10 Q-Beef a Bosschaert: „... právo Únie bráni vnútroštátnemu orgánu vzniesť námietku uplynutia primeranej premlčacej doby len v tom prípade, ak konanie vnútroštátnych orgánov spolu s existenciou premlčacej doby vedú k tomu, že dotknutá osoba je úplne pozbavená možnosti uplatniť si svoje práva pred vnútroštátnymi súdmi“ alebo v rozsudku SD EÚ vo veci C- 30/02 Recheio - Cash & Carry SA: „[...] členské štáty môžu určiť dlhšie alebo kratšie lehoty pre vrátenie súm zaplatených bez právneho dôvodu, pod podmienkou, že nespôsobujú faktickú nemožnosť alebo výrazné sťaženie výkonu práv priznaných právom Spoločenstva.“

35. SD EÚ sa vo svojej rozhodovacej činnosti už zaoberal aj dopadom prejudiciálnych nálezov, ktorými sa deklaruje rozpor vnútroštátneho práva s právom Európskej únie, na plynutie premlčacích a prekluzívnych lehôt na uplatnenie si nárokov odvodzovaných od práva Európskej únie. Správny súd poukazuje napríklad na vyššie citovaný rozsudok SD EÚ v spojených veciach C-89/10 a C-96/10 Q-Beef a Bosschaert, v ktorom SD EÚ vyslovil, že: „v sporoch vo veci samej podľa vnútroštátneho súdu začala premlčacia doba plynúť 1. januára 1998 a uplynula 31. decembra 2002, kým už citovaný rozsudok Calster a i. bol vyhlásený až 21. októbra 2003, teda po uplynutí osobitnej päťročnej premlčacej doby. Stanovenie začiatku plynutia uvedenej lehoty na 1. januára 1998 však nemohlo dotknuté osoby úplne zbaviť možnosti uplatňovať si pred vnútroštátnymi súdmi práva, ktoré im priznáva právo Únie, ako to preukázali žaloby podané na belgické súdy vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Calster a i. [...] za okolností, akými sú okolnosti vo veci samej, skutočnosť, že Súdny dvor v rozsudku vydanom v prejudiciálnom konaní rozhodol o nezlučiteľnosti retroaktívneho účinku dotknutej vnútroštátnej právnej úpravy s právom Únie, nemá vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby stanovenej vnútroštátnym právnym poriadkom pre pohľadávky voči štátu.“

36. Podobne v rozsudku vo veci C-500/16 Caterpillar Financial Services sp. z o.o. SD EÚ uviedol: „v prejednávanej veci Caterpillar mala možnosť odmietnuť zaplatiť nedoplatky na dani, lebo pôvodne sa domnievala, že náklady na poistenie sú oslobodené od DPH a napadnúť každý platobný rozkaz žalobou na súde, alebo zaplatiť nedoplatky na dani a pred uplynutím uvedenej premlčacej lehoty podať návrh na vnútroštátny súd na vrátenie bezdôvodného obohatenia, pričom nemusela čakať na prípadný výklad ustanovení smernice DPH Súdnym dvorom. Treba však konštatovať, že Caterpillar nevyužila žiadnu z týchto možností.“

37. Aj z rozsudku SD EÚ vo veci A./09 B. C. D. zo dňa 19.05.2011 vyplýva, že „na to, aby mohli nositelia práv v plnom rozsahu poznať svoje práva, nie je rozhodnutie Súdneho dvora o predmetnom porušení potrebné; stanovenie začiatku plynutia lehoty pred týmto súdnym rozhodnutím nevedie k praktickej nemožnosti ani nadmernému sťaženiu ochrany práv priznaných právom Európskej únie.“

38. Aplikujúc tieto závery na právnu situáciu žalobcu správny súd konštatuje, že nebolo potrebné čakať na rozsudok SD EÚ PPC Power, keďže tento nemohol mať konštitutívne účinky a neovplyvnil časovú možnosť žalobcu uplatniť svoje právo u správcu dane včas. Žalobca mohol v lehote stanovenej v § 69 ods. 1 daňového poriadku podať dodatočné daňové priznanie, čím by si uplatnil v zákonnej lehote nulové vyrubenie dane a týmto aj žiadať o vrátenie preplatku podľa § 79 ods. 5 daňového poriadku, čo však neurobil. Právna úprava § 42 ods. 12 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov účinného do 31.12.2017, v spojení s § 79 ods. 2 a 3 daňového poriadku tak podľa názoru správneho súdu predstavovala pre žalobcu dostatočnú právnu úpravu, ktorá umožňovala žalobcovi plnohodnotne uplatniť právo na vrátenie dane

aj spolu s prípadnými úrokmi. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. I. ÚS 409/2024-24 zo dňa 24.07.2024, bode 22 (vydanom v obdobnej právnej a skutkovej veci) takisto vyslovil, že v posudzovanom prípade nebolo možné dospieť k záveru, že sťažovateľka stratila akúkoľvek možnosť uplatniť svoje právo vyplývajúce zo smernice 2003/87/ES.

39. Správny súd v tejto súvislosti dodáva, že právne záväzným normatívnym aktom Európskej únie, ktoré sa zverejňujú v Úradnom vestníku Európskej únie, svedčí prezumpcia oboznámenia sa s ich obsahom zo strany fyzických a právnických osôb. Žalobca mal a mohol poznať obsah svojich práv vyplývajúcich zo smernice, pričom prípadný rozpor smernice a vnútroštátneho práva mal byť primerane obozretným adresátom známy (viď ďalší bod tohto rozsudku), a preto mohol včas uplatniť prostriedky nápravy, ktoré mu vnútroštátne procesné právo poskytovalo na ochranu jeho práv vyplývajúcich zo smernice. V zmysle zásady prednosti práva Európskej únie (vrátane judikatúry SD EÚ) pred vnútroštátnym právom, ktorá je vyjadrená v článku 7 ods. 2 veta druhá Ústavy SR, sú orgány verejnej moci povinné vykladať všetky vnútroštátne ustanovenia eurokonformným spôsobom tak, aby ich aplikácia prispela k zabezpečeniu účinnej súdnej a správnej ochrany práv, ktoré fyzickým a právnickým osobám vyplývajú z právneho poriadku Európskej únie. Žalobca mohol primárne uplatniť svoj nárok na vrátenie preplatku a priznanie úroku pred správnymi orgánmi a v prípade, že by tieto orgány tento nárok neuspokojili napríklad z dôvodu, že by rozhodli contra legem národnému právu, sa mohol žalobca domáhať ochrany pred vnútroštátnym súdom, ktorý by konfliktné vnútroštátne ustanovenia ponechal neaplikované a prípadne priamo aplikoval ustanovenia smernice, alebo by sa obrátil na SD EÚ so žiadosťou o výklad smernice (tak ako to urobil krajský súd v prípade PPC Power). Žalobca teda mal vo vnútroštátnej právnej úprave daňového poriadku, zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov a SSP (resp. aj príslušného zákona o zodpovednosti za škodu) dostupné právne možnosti domáhať sa ochrany svojich práv založených na práve Európskej únie aj pred vydaním prejudiciálneho nálezu SD EÚ vo veci C-302/17 PPC Power.

40. Doslovný výklad žalobcu, že lehota na podanie žiadosti na vrátenie dane nikdy nezačala plynúť, pretože nikdy nevznikla povinnosť podať daňové priznanie na daň nezákonnú ex tunc, by vo svojich dôsledkoch znamenal, že daňové subjekty by nikdy neboli pozbavené možnosti uplatniť si vrátenie zaplatenej dane a zaplatenie úroku, teda že by si svoje nároky mohli uplatňovať po časovo neobmedzenú dobu. Uvedený výklad správny súd v zhode s názorom kasačného súdu považuje za príliš formalistický a odporujúci účelu právnej úpravy prekluzívnych lehôt v daňovom poriadku i princípu právnej istoty, ktorý má slúžiť nielen na ochranu fyzických a právnických osôb, ale aj na ochranu štátu pred následkami oneskoreného uplatňovania si nárokov zo strany fyzických a právnických osôb. Rovnako je uvedený výklad potrebné označiť za rozporný so zásadou ekvivalencie, pretože nároky na vrátenie dane a zaplatenie úroku založené na vnútroštátnej úprave je potrebné si uplatniť v lehotách ustanovených daňovým poriadkom.

41. Na podklade vyššie uvedeného tak správny súd nevzhladol pochybenia na strane finančných orgánov, pretože tieto rozhodli v súlade s daňovým poriadkom, judikatúrou kasačného súdu, ako aj judikatúrou SD EÚ. Správny súd preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

42. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 168 SSP, keď žalovanému aj napriek úspechu v súdnom konaní nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

43. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú je možné podať prostredníctvom Správneho súdu v Bratislave na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v lehote 30 dní od jeho doručenia (§ 443 ods. 2 písm. a) v spojení s § 493e SSP a v spojení s § 145 ods. 2 písm. a) SSP). Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440

sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh) (§ 445 ods. 1 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1 a 2 SSP).